

Βλέπεις ἐκεῖ τὸ εὐδαίμον ἐκείνο ζεύγος; Εἶδες
τὸ διαρκές μαιδίαμα, τὸ βλέμμα τὸ φαιδρόν;
Εἰς πᾶσαν τόξευσιν αὐτοῦ ἀστράπτουσιν ἐλπίδες
καὶ μάγον μέλλον πρό αὐτῶν ἀνοίγει τὸ παρόν.

Εἰπέ μοι πρό τριῶν ἐτῶν ἐκαῖνον ἐνθυμεῖσθαι
ἐπὶ βιβλίου κύπτοντα, τὸ ἄδηλον ν' ἀντλήσῃ;
Μίαν ἡμέραν πρὸς αὐτόν: «Διδάκτωρ πλέον εἶσαι:»
εἶπον, κ' ἐκαῖνος ἔσπευσε τὴν βίβλον του νὰ κλείσῃ.

Κ' ἐκλείσθῃ μὲ τὴν βίβλον του ὁ μαγικός ὀρίζων
τῶν φρούδων τῆς νεότητος ὀνείρων, καὶ ἀνὴρ
ἀνέκυψε, ποῖαν ὁδὸν νὰ λάβῃ μὴ γνωρίζων·
Ἐνόμιζ' εἰς τὸ στήθος του πῶς ἔλειπεν ἀήρ.

Τότε αὐτὸς τὰ βήματα τοῦ χρόνου κατηράσθη·
ἠγνῶσι ὅτι εὐδαίμων πατήρχετο ὁ χρόνος.
Εἰς δρόμον ἀσυνείηστο; ταχέως ἐκουράσθη
καὶ ὅτι δὲν θ' ἀναπαυθῇ ἐνόμισεν ἀφρόνως.

Ἀλλὰ ἰδὲ τὴν κεφαλὴν ποῦ τὴν ἀναπαύει,
εἰς ποῖαν κλίνει εὐελπίς ἀγκάλῃν ποθεῖ ν'
καὶ ποῖα χεὶρ τὴν κόμην του μετὰ θωπείας ψαύει
καὶ ποῖαν μελίχρον φωνὴν ἀκούει ἀρεστήν.

Πλήρης δυνάμεων, φαιδρὸς ἐχειρτάται καὶ πάλιν,
βλέμμα συζύγου συμπαθὲς τὴν νέαν του πορείαν
ἀκολουθεῖ μετὰ στοργῆς καὶ εἰς θερμὴν ἀγκάλῃν
δυνάμει νέας θὰ ἀντλή πρὸς νέαν ἐργασίαν.

᾽Ω, ἂν οἱ χρόνοι φέρωσι τοιαύτας εὐτυχίας,
εἴθε τὰ ἔτη ὅλα μου νὰ φύγωσιν, ἀρκεῖ
ἡμέρα μία δι' ἐμὲ ζωῆς τόσον ὀλβίας·
δὲν θέλω βίον ἄσκοπον, ματαιῶς διερρεῖ.

Ζῆθι, ὦ ζεύγος φίλον μοι, καὶ ζῆθι εὐδαιμόνως.
Ἐνόσω τὴν εἰκόνα σας ἡ μνήμη μου φυλάττει,
δὲν θὰ λυποῦμαι, ἂν ταχὺς παρέρχηται ὁ χρόνος,
τίς οἶδε τί καὶ δι' ἐμὲ αὐτὸς ἐπιφυλάττει.

Ἀλλ' ἂν οὐδὲν χαρμέστυνον μοὶ μένη ν' ἀπολαύσω,
τούλάχιστον τὴν μνήμην μου παρασίτον ἡμῶν
ἐλπίζω πῶς θ' ἀνέχησθε, καὶ οὕτω δὲν θὰ πύσω
ψυχὴν ὀλβιότητος ὀλίγα ἀριθμῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 7 Μαρτίου 1872

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ

Εἰς τὴν αὐλὴν ἐνός Πασσῆ τρεῖς Κρήτες, δοῦλοι πάλιν,
μίαν ἐσπέραν θλιβεράν
εἰς λύχνου λάμψιν ἀμυδράν
ἐνώπιόν των ἔστησαν οἶνου μεστήν φιάλην.

— Κοιμῶνται πάντες, εἶπεν εἷς, οὐδεὶς μᾶς ἐποπτεύει·

Ὅταν κοιμᾶτ' ὁ τύραννος, ὁ δοῦλος βασιλεύει·
Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

Ἄς πῖωμεν τοῦ ἄρχοντος τὸν οἶνον εὐφροσύνης!
Ἰνωρίζετε πόθεν αὐτός;
ὁ οἶνος εἶν' ὁ ἐκλεκτός;

Ἐκ τῆς ἀμπέλου ἥρωος μακράν μας ἐπωδύνως
τὸ ἄλγος περισύροντος ἐλπίδας τεφρωθείσης,
τὸ ἄλγος τῆς πατρίδος μας καὶ πάλιν δουλωθείσης·
Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

ὦ! πόσοι, πόσοι ἔπεσαν! Καὶ ποῦ τὰ μνήματά των;
ποῦ μέλας ξύλινος σταυρός,
τοῦ μαρτυρίου των φρουρός;

Βαβα! ἑλησιμονήθησαν καὶ τὰ ὀνόματά των.
Τὸν δοῦλον βίον μας ἡμεῖς ματροῦμεν μὲ ἀγῶνας
καὶ παραδίδουν θύματα αἰῶνες εἰς αἰῶνας.

Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

Χθὲς ἔτι ἐκινήθημεν καὶ εἰς τὴν κίνησιν μας
ἀντήχησεν εἰρωνικῶς
ἀλύττου ἤγος δουλικός.

καὶ μὲ πορφύραν αἵματος τὴν μαύρην δουλειάν μας
ἐνδύσαντες, ἐκλίναμεν τὴν κεφαλὴν ἐμπρὸς τῆς.

Γῆ διαφέρει ἀπὸ γῆς, ἵνα τρεῖς νεκροὶ τιεῖ;
Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

Ἄς σκωριάσῃ κἄλλιον ὁ οἶνος τὰς ἀλύσεις
παρὰ τοῦ αἵματος ὁ ρόυς·
Τοὺς λογισμοὺς μας τοὺς πικροὺς,
ἂς πνίξωμεν, καὶ μετ' αὐτῶν ἐλπίδας καὶ ἀναμνήσεις.

Ἐπίσης εἰς ἐλεύθερον κ' εἰς δούλην γῆν βλαστάνει
ὁ βότρυς παραμυθητής. Ἀ! φθάνει πλέον, φθάνει!
Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

᾽Ω νέα σφιγξ αἰμοχαρῆς, ὠχρὰ ἐλευθερία,
μὴ πλέον, μὴ βυσσοδομητῇ.
Ἰδοὺ, μεθύομεν ἤκεις!

Θεότης, ἦν διέφθειρε χρυσὸς, διπλωματία,
τί μᾶι καλεῖς; Ἄλλοθ, ἄλλοθ τὰ θύματά σου ζήτηι,
τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἡ μέθη προκηρύττει.

Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

Ναί· πλέον πᾶσά μας ἐλπίς ἐσδέσθη, ἐνεκρώθη
ἐκτός μίξ: Τὸ παραλθὸν
νὰ λησιμονήσῃ πᾶς μεθών. —

᾽Ω μάττιαι προσπάθειαι! ὦ δολοφόνοι πόθοι!

Ἄς δώσωμεν τὰ τέκνα μας ὁμήρους εἰς τυράννους,
θωπεύσωμεν τὸν τύραννον μὲ καλακείας πλάνους,
Φαιδρύνωμεν τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
μεθύσωμεν λοιπόν.

Τοιαῦτα ἔφαλλεν ὁ Κρῆς, ἀλλ' ἔτρεμ' ἡ φωνή του·
Ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ στιβαρὰ
κατέπεσεν ὡσεὶ νεκρά,

πρὶν λάβῃ τὸ ποτήριον· θρηνοῦν οἱ σύντροφοί του...
Ἄ! μάτην, μάτην! ἔκραξεν ὁ δυστυχὴς· δακρύσας,
καὶ τὴν φιάλην μεθ' ὀρμῆς μακράν αὐτοῦ λακτίσας:

Μὴ φαιδρυνθῇ τὸ μέτωπον ἡμῶν τὸ σκυθρωπὸν,
Ἄς κλαύσωμεν λοιπόν.

25 Μαρτίου 1872.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ